

Nekaj dni nato sem bil v šoli vprašan zemljepis. Znal sem prav dobro in povedal sem vse, kar smo se učili na onem izletu. To se je zdelo učitelju čudno; zato me vpraša: »Kje si vse to zvedel? Saj te ni bilo pri pouku.« Povedal sem, da sem iz dalje poslušal in si zapomnil. — Tedaj sem bral učitelju na obrazu, da mu je vkljub moji nerodnosti hudo, ker me je spodil od pouka.

Od takrat nisem več motil pouka, in z učiteljem sva ostala najboljša prijatelja.

Ej, lepi časi so bili to. Kadar se snideva s kakim sošolcem, vselej nanesemo pogovor na ta leta.

Pozneje smo se razšli na vse strani. Nekateri so nadaljevali ljudsko šolo, drugi smo se pa po dovršenem četrtem razredu razkropili po gimnazijah in realkah.

Kadar me je pozneje srečal gospod učitelj, me je vselej vprašal, kako je v latinski šoli. In bil sem ves srečen, ko sem lahko odgovoril, da ni hudega.

A nisva se dolgo srečavala. V njegovem razredu se je že prihodnje leto razširila nalezljiva bolezen, ki se je lotila tudi njega. V kratkem času ji je podlegel, in jokajočih src smo ga spremili na zadnji poti. Vsi, ki smo bili prejšnje leto še njegovi učenci, smo se zbrali pred hišo, kjer je umrl, in vsem je bilo pri srcu, kot bi bili izgubili drugega očeta.

Tak je bil naš dobri gospod učitelj. Blag po srcu in velik po duši, zato ostane vsem, ki smo ga poznali, v neizbrisnem spominu.

Ptičice pojejo . . .

*Ptičice pojejo,
vzdramljen je gaj;
ali zdaj pride moj
bratec nazaj? —
Saj le predolgo se
v boju mudi,
zanj se mi srčece
drobno boji. —
Krogla zadene ga
lahko v srce,
zanj bi točila
grenke solzé.
Zmago oznanite,
gromom zabranite,
da bi še dalje
pretresali dom,
vrli junaki vi:
bratec se vrne mi,
cesar se vzveseli:
ah, kako srečna bom,
srečen ves ljubi dom!*

Andrej Rapè.